

Pripomočki proti majski bolezni so tisti, kakor proti griži ali gnjilobi. Zanesljivega pripomočka še ni. Sploh je pa vseh teh bolezni se ložje varovati, nego jih pa odpraviti, kadar se pa kažejo v panji. Zatorej je pa dolžnost vsacega čebelarja, da naznani drugim čebelarjem, ako se pri njem pokaže taka bolezen.

Majska bolezen posebno pospešuje nezrel med, kateri rad zavre. Zatorej naj se tak med ne poklada čebelam. Čebelar naj torej pozni jesenski med porabi v druge namene. Kakor se kolera ne loti človeka, ki je zdravega želodca in ima redno dobro hrano, ravno tako se gniloba, griža in majska bolezen manj lotijo čebel, ki dobivajo zdrav med.

Razume se pa tudi, da je pri majski bolezni, kakor pri griži in gnilobi treba skrbeti pred vsem za snažnost, ker s tem se pride v okom nekoliko razširjenju bolezni. Tudi pri teh boleznih se priporoča karbolova kislina kot dobro varovalno sredstvo. Učenjaki zadnji čas obračajo tudi na omenjene čebelne nalezljive bolezni večjo pozornost, kakor sploh na nalezljive bolezni in nadejamo se, da tudi pogodé kako zanesljivo sredstvo proti njim. Sedaj ko je odkril vzrok tem boleznim, bode to tudi ložje. Praktičnih čebelarjev dolžnost je pa, da jih pri tem podpirajo in priobče po listih ali kako drugače vse, kar sami opazijo.

O žeji pri čebelah smo pa že jedenkrat govorili v tem listu. Žeji se pa seveda drugače odpomoči ne more, da se čebelam na primeren način piti da. Ker pa vlaga po zimi v panjih pospešuje plesen, ni dobro dajati čebelam preveč pijače, zatorej je treba tudi tako gledati, da čebele žejne ne postanejo. Čebele, katere kaj vznemirja ali katere imajo v panjih mrzlo, rajši žejne postanejo. Umen čebelar bode torej gledal, da bodo čebele imele mir in pa da bodo po zimi na gorkem. Tako smo popisali ob kratkem čebelne bolezni. Mnogoštevilne niso, ali so nevarne in mnogo čebelarjev je že zaradi teh bolezni obubožalo. Če smo svojim poukom kaj pripomogli, da se z umnim ravnanjem omeje te bolezni, dosegli smo svoj namen.

Kmetijske raznoterosti.

Kako naj se ravna z mesom po letu? Velike sitnosti imajo gospodinje z mesom po letu, če nimajo ledenice. Priporoča se, da se meso, ki začne dišati, dobro spere z raztopino nadmanganovo-kislega kalija. Toliko te soli, kolikor jo moreš prijeti z dvema perstama, zadošča za celo skledo vode.

Sredstvo proti polžem. Nage polže na vrtilih poloviš s tem, da narežeš gladkih vrbovih šib in iz njih na tak način potegneš lub, kakor otroci, kadar delajo piščalke. Tacih piščalk nadevaj po vrtu, dokler so še sočne od znotraj. Polži bodo kmalu vanje zlezli srkat sladek vrbov sok. Čez nekaj časa piščalke poberi, iz njih iztresi polže in jih uniči.

Gorka voda za rastline. Preiskave so pokazale, da nekatere rastline začno kmalu cveteti, če se jim priliva precej gorka voda. Posebno se priporoča oleandrom, granatnim drevesom prilivati vročo vodo, če nečejo cveteti, ali pa, če pešajo.

Rajska jabelka se ohranijo, če se zrela in nepoškodovana jabelka skrbno obrišejo in denejo v posodo s širokim vratom. Na to se polijejo s tekočino iz jednega dela kuhinjske soli, jednega dela jesiha in 100 delov vode, tako da so vse v tej tekočini. Na vrh se pa nalije za jeden centimeter na debelo najfinejšega laškega olja.

Poučni in zabavni del.

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

267.

Pogodba s Tippo-Tipom. Skozi šume.

Stanley je bil vesel Tippo-Tipa, in začel ga je nagovarjati, naj ga spremlja s svojimi ljudmi. Ali Arabec ni imel nikakega razloga, da mu pritegne, ni mu šlo v glavo, kako se more človek navduševati za tako potovanje. Odgovoril mu je toraj hladno: „Ako se belim ljudem dopada staviti na kocko svoje življenje, to ni razlog, da tudi Arabci tako delajo. Mi potujemo polagoma, mi idemo naprej malo po malem, lovimo robove in nabiramo slonovo kost, kar traje navadno po več let. Vi beli ljudje, vi se brigate samo za reke, jezera, brda, in trošite svoje življenje brez razloga in koristi. Pogledite tega starca, katerega vi imenujete Livingstone-a, in katerega smo videli umreti v Bissi, kaj je delal, česa je iskal celih petindvajset let tu v Afriki? On se ni obogatil, on nam ni nikdar nič daroval, ni lovil robov, ni skupljeval slonove kosti, drl je vedno samo naprej, a čemu?“

Na te razloge ni bilo odgovoriti Arabcu trgovcu da-si še tako inteligentnemu. Razen tega so bile pokrajine, preko katerih je Stanley hotel kreniti, naseljene s kanibali, divjaki, ostudnimi pritlikavci, kakor se je zatrjevalo. S kratka iti tje, bilo bi toliko, kakor iti v gotovo smrt.

Ker pa je Stanley tako živo nagovarjal in prosil Tippo-Tipa, dal se je vendar toliko omečiti, da je sklical svoje rojake, prijatelje in sploh vse, kateri so od blizu ali daleč poznavali te pokrajine, in jih poprašal za mnenje. Kedar so se posvetovali in razšli, reče Tippo-Tip Stanleyu: „Vsak mi odgovarja, da se ne spustim na takov pot. Vendar pa nečem zavreti vaših osnov, toraj pristajem, da vas spremim na šestdeset maršev a pod nastopnimi pogoji.

1. Vi mi hočete dati 5.000 tolarjev, ali 25.000 frankov.
2. Mi hočemo kreniti iz Njangue-a v pravcu, ki ga sami določite.
3. Onih šestdeset maršev ne sme dalje trajati, kakor tri mesce.
4. Hoditi hočemo po štiri ure na dan.
5. Na kraju teh šestdesetih maršev se hočemo ločiti, razen ako se hočete tudi vi vrniti z menoj.
6. Vi hočete plačati tudi sto in štirideset mojih mož, kakor sem se pogovoril ž njimi. Ako se preje